

“मीठे बच्चे- जसले शुरूदेखि भक्ति गरेका छन्, ८४ जन्म लिएका छन्, उनैले तिम्रो ज्ञानलाई बडो रुचिले सुन्छन्, इशाराले सम्झन्छन्।”

प्रश्न:- देवी-देवता घरानाका नजिकका आत्माहरू हुन् या परका हुन्, त्यसको परख के हुन्छ ?

उत्तर:- जो तिम्रा देवता घरानाका आत्माहरू होलान्, उनलाई ज्ञानको सबै कुरा सुन्नासाथ ठीक लाग्दछ (जँच्दछ), उनीहरू अलमलिदैनन् । जति धेरै भक्ति गरेका छन्, उति धेरै सुन्ने कोसिस गर्नेछन् । त्यसैले बच्चाहरूले लक्षण (नब्ज) हेरेर सेवा गर्नुपर्छ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा बसेर रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । रूहानी बाबा हुनुहुन्छ निराकार, यस शरीरद्वारा सम्झाउनुहुन्छ । हामी आत्मा पनि निराकार हौं, यस शरीरद्वारा सुन्छौं- यो त बच्चाहरूले बुझिसकेका छन् । अहिले दुई बाबा संगसंगै हुनुहुन्छ नि । बच्चाहरूले जान्दछन्- दुवै बाबा यहाँ हुनुहुन्छ । तेस्रो पितालाई त जान्दछौ, तर उनीभन्दा फेरि पनि यी राम्रा छन्, यिनीभन्दा फेरि उहाँ असल हुनुहुन्छ, नम्बरवार छ नि । त्यसैले ती लौकिकबाट सम्बन्ध हटाएर बाँकी यी दुवैसँग सम्बन्ध हुन्छ । बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ, मानिसहरूलाई कसरी सम्झाउनुपर्छ । तिम्रो पासमा मेला, प्रदर्शनीमा त धेरै आउँछन् । यो पनि तिमिले जान्दछौ- ८४ जन्म सबैले लिँदैनन् । यो ८४ जन्म लिनेवाला हो या १० जन्म लिनेवाला हो वा २० जन्म लिनेवाला हो- यो कसरी थाहा हुन्छ ? अब तिम्री बच्चाहरूले जान्दछौ- जसले धेरै भक्ति गरेका होलान्, शुरूदेखि लिएर, त्यसको फल पनि उनलाई त्यति नै छिटो र राम्रो मिल्छ । थोरै भक्ति गरेको भए, ढिलो भक्ति गरेको भए फल पनि त्यति नै थोरै र पछिबाट मिल्नेछ । यो कुरा बाबाले सेवा गर्ने बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । भन, तपाईंहरूले देवी-देवताहरूलाई मान्नुहुन्छ ? यहाँ यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो नि । जो ८४ जन्म लिनेवाला होला, शुरूदेखि भक्ति गरेको भए उसले तुरुन्तै बुझ्नेछ- वास्तवमा आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो, रुचिले सुन्न थाल्छ । कोही त त्यत्तिकै देखेर आउँछन्, केही सोध्दा पनि सोध्दैनन्, मानौं उनको बुद्धिमा बस्दैन । उनको लागि सम्झनुपर्छ, यो अहिलेसम्म यहाँको होइन । पछि गएर बुझ्न पनि सक्छ । कसैले सम्झायो भने तुरुन्तै शिर हल्लाउँछ । वास्तवमा यस हिसाबले त ८४ जन्म ठीक हो । यदि भन्छ, मैले कसरी सम्झूँ- पूरा ८४ जन्म लिएको हुँ ? ठीक छ, ८४ नभए ८२, देवता धर्ममा त आएको हुँला । हेर, त्यति बुद्धिमा ठीक लाग्दैन भने बुझ् यो ८४ जन्म लिनेवाला होइन । पछि आउनेले कम पढ्नेछन् । जति धेरै भक्ति गरेको होला, उसले उति पढ्ने कोसिस गर्छ । तुरुन्तै बुझ्छ । कम बुझ्दछ भने सम्झ ऊ पछि आउनेवाला हो । भक्ति पनि पछिबाट गरेको हुनुपर्छ । धेरै भक्ति गर्नेले इशाराबाट बुझ्दछ । ड्रामा दोहोरिन्छ नि । सारा भक्तिमा आधारित छ । यिनले सबैभन्दा नम्बरवन भक्ति गरेका हुन् नि । कम भक्ति गरेको भए फल पनि कम मिल्छ । यी सबै बुझ्ने कुरा हुन् । मोटो बुद्धि हुनेले धारणा गर्न सक्दैन । यी मेला-प्रदर्शनीहरू त हुँदै रहनेछन् । सबै भाषाहरूमा निक्लिनेछन् । सारा दुनियाँलाई सम्झाउनु छ नि । तिम्री हौ सच्चा-सच्चा पैगम्बर र मेसेन्जर । ती धर्म स्थापकहरूले त केही पनि गर्दैनन् । न ती गुरु हुन् । गुरु भन्दछन् तर ती कुनै सद्गतिदाता कहाँ हुन् र ! उनीहरू जब आउँछन्, उनको संस्था नै हुँदैन भने सद्गति कसको गर्ने ? गुरु ऊ हो जसले सद्गति देओस्, दुःखको दुनियाँबाट शान्तिधाम लिएर जाओस् । क्राइस्ट आदि गुरु होइनन्, उनीहरू त केवल धर्म स्थापक हुन् । उनीहरूको अरू कुनै स्थान (पोजिशन) छैन । स्थान (पोजिशन) त उनीहरूको हुन्छ, जो पहिले पहिले सतोप्रधान, सतो, रजो, तमोमा आउँछन् । उनीहरूले त केवल आफ्नो धर्म स्थापना गरेर पुनर्जन्म लिइरहन्छन् । जब फेरि सबैको तमोप्रधान अवस्था हुन्छ, तब बाबा आएर सबैलाई पवित्र बनाएर लैजानुहुन्छ । पावन बनेपछि फेरि पतित दुनियाँमा रहन सकिदैन । पवित्र आत्माहरू जानेछन् मुक्तिमा, फेरि जीवनमुक्तिमा आउनेछन् । भन्ने पनि गर्छन्- उहाँ मुक्तिदाता हुनुहुन्छ, गाइड हुनुहुन्छ, तर यसको पनि अर्थ जान्दैनन् । अर्थ बुझेको भए त उहाँलाई चिन्ने थिए । सत्ययुगमा भक्तिमार्गका अक्षर पनि हुँदैनन् ।

यो पनि ड्रामामा निश्चित छ, जसमा सबैले आ-आफ्नो पार्ट खेल्नहुन्छन् । सद्गतिलाई कसैले पनि प्राप्त गर्न सक्दैन । अहिले तिम्रीलाई यो ज्ञान मिलिरहेको छ । बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगमा आउँछु । यसलाई भनिन्छ कल्याणकारी संगमयुग, अरू कुनै युग कल्याणकारी छैन । सत्ययुग र त्रेताको संगमको कुनै महत्त्व छैन । सूर्यवंशी पछि फेरि चन्द्रवंशी राज्य चल्छ । फेरि चन्द्रवंशीपछि वैश्यवंशी बन्छन्, चन्द्रवंशी विगत (पास्ट) हुन्छ । उनीहरू पछि के बन्छन्, यो थाहा नै हुँदैन । चित्र आदि रहेका भए सम्झने थिए- यी सूर्यवंशी हाम्रा अग्रज थिए, यी चन्द्रवंशी थिए । उनीहरू महाराजा, ती राजा । उनीहरू धेरै धनवान थिए । यिनीहरू फेरि पनि फेल भएका हुन् नि । यी

कुरा कुनै शास्त्र आदिमा छैनन् । अब बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ । सबैले भन्दछन्— हामीलाई मुक्त गर्नुहोस्, पतितबाट पावन बनाउनुहोस् । सुखको लागि भन्दैनन् किनकि सुखको निन्दा गरिएको छ शास्त्रहरूमा । सबैले भन्छन्— मनको शान्ति कसरी मिल्छ ? अहिले तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ— तिमीलाई सुख-शान्ति दुवै मिल्छ, जहाँ शान्ति हुन्छ वहाँ सुख हुन्छ । जहाँ अशान्ति हुन्छ, वहाँ दुःख हुन्छ । सत्ययुगमा सुख-शान्ति हुन्छ, यहाँ दुःख-अशान्ति छ । यो बाबाले सम्भाउनुहुन्छ । तिमीलाई माया राख्नेले कति तुच्छ बुद्धि बनाएको छ, यो पनि ड्रामा बनेको छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म पनि ड्रामाको बन्धनमा बाँधिएको छु । मेरो पार्ट नै अहिले हो, जुन खेलिरहेको छु । भन्ने पनि गर्छन्— बाबा कल्प-कल्प हजार नै आएर भ्रष्टाचारी पतितबाट श्रेष्ठाचारी पावन बनाउनुहुन्छ । भ्रष्टाचारी बनेका हौ राखणद्वारा । अहिले बाबा आएर मनुष्यबाट देवता बनाउनुहुन्छ । यो जुन गायन छ, त्यसको अर्थ बाबाले नै आएर सम्भाउनुहुन्छ । त्यस अकाल तख्तमा बस्नेले पनि यसको अर्थ बुझ्दैनन् । बाबाले तिमीलाई सम्भाउनुभएको छ— आत्माहरू अकाल मूर्त हुन् । आत्माको यो शरीर हो रथ, यसमा अकाल अर्थात् जसलाई कालले खाँदैन, त्यो आत्मा विराजमान छ । सत्ययुगमा तिमीलाई कालले खाँदैन । अकालमा मृत्यु कहिल्यै हुँदैन । त्यो हो नै अमरलोक, यो हो मृत्युलोक । अमरलोक, मृत्युलोकको पनि अर्थ कसैले बुझ्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई एकदम सरल सम्भाउँछु— केवल म एकलाई याद गर्छौ भने तिमी पावन बन्दछौ । साधु-सन्त आदिले पनि गायन गर्छन्— पतित-पावन... । पतित-पावन बाबालाई बोलाउँछन्, जहाँ गए भने पनि यो अवश्य भन्दछन्— पतित-पावन... । सत्य त कहिल्यै छिप्न सक्दैन । तिमीले जान्दछौ— अहिले पतित-पावन बाबा आउनुभएको छ । हामीलाई मार्ग बताइरहनुभएको छ । कल्प पहिले पनि भन्नुभएको थियो— आफूलाई आत्मा सम्झेर म एकलाई याद गर्छौ भने तिमी सतोप्रधान बन्दछौ । तिमी सबै आशिक हौ म माशूकको । ती आशिक-माशूक त एक जन्मको लागि हुन्छन्, तिमी जन्म-जन्मान्तरका आशिक हौ । हे प्रभु भनेर याद गर्दै आयौ । दिनेवाला त एकै बाबा हुनुहुन्छ नि । बच्चाहरू सबैले पितासँग नै माग्छन् । आत्मा जब दुःखी हुन्छ, अनि बाबालाई याद गर्छ । सुखमा कसैले याद गर्दैन, दुःखमा याद गर्छन्, भन्दछन्— बाबा आएर सद्गति दिनुहोस् । जसरी गुरुको पासमा जान्छन्, हामीलाई बच्चा दिनुहोस् भन्छन् । बच्चा मिल्छ भने धेरै खुशी हुन्छन् । बच्चा भएन भने भन्दछन् ईश्वरको भावी । ड्रामालाई त उनले जान्दैन जान्दैनन् । यदि उनले ड्रामालाई जानेको भए त सबै जान्ने थिए । तिमीले ड्रामालाई जान्दछौ, अरू कसैले जान्दैनन् । न कुनै शास्त्रहरूमा नै छ । ड्रामा मतलब नाटक । यसको आदि-मध्य-अन्त्यको बारेमा थाहा हुनुपर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म ५-५ हजार वर्षपछि आउँछु । यी ४ युग बिल्कुल बराबर छन् । स्वस्तिकाको पनि महत्त्व छ नि । खाता जुन बनाउँछन् (व्यापारीहरूले) त्यसमा स्वस्तिक बनाउँछन् । यो पनि खाता हो नि । हामीलाई फाइदा कसरी हुन्छ, फेरि घाटा कसरी पर्छ । घाटा पर्दा पर्दा अहिले पुरै घाटा भएको छ । यो हार-जितको खेल हो । पैसा छ र स्वास्थ्य पनि छ भने सुख हुन्छ, पैसा छ तर स्वास्थ्य छैन भने सुख हुँदैन । तिमीलाई स्वास्थ्य-सम्पत्ति दुवै दिन्छु । अनि खुशी त हुन्छ नै ।

जब कसैले शरीर छोड्छ भने मुखले त भन्दछन् फलानो स्वर्गवासी भयो । तर भित्र दुःखी भइरहन्छन् । यसमा त अभै खुशी हुनुपर्ने हो, फेरि उसको आत्मालाई नर्कमा किन बोलाउँछन् ? केही पनि बुझ्दैनन् । अहिले बाबा आएर यी सबै कुरा सम्भाउनुहुन्छ । बीज र वृक्षको रहस्य सम्भाउनुहुन्छ । यस्तो वृक्ष अरू कसैले बनाउन सक्दैन । यो कुनै यिनले बनाएका होइनन् । यिनका कुनै गुरु थिएनन् । यदि भएको भए त अरू पनि शिष्य हुने थिए नि । मानिसहरूले सम्भन्छन्— यिनलाई कुनै गुरुले सिकाएका हुनुपर्छ या त भन्छन् परमात्माको शक्ति प्रवेश हुन्छ । अरे, परमात्माको शक्ति कसरी प्रवेश हुन्छ ! विचरा केही पनि जान्दैनन् । बाबा स्वयम् बसेर बताउनुहुन्छ— मैले भनेको थिएँ, म साधारण वृद्ध तनमा आउँछु, आएर तिमीलाई पढाउँछु । यिनले पनि सुन्छन्, ध्यान त म तर्फ छ । यी पनि विद्यार्थी हुन् । यिनले आफूलाई बढी केही पनि भन्दैनन् । प्रजापिता, उनी पनि विद्यार्थी हुन् । हुन त यिनले विनाश पनि देखे, तर केही पनि बुझ्दैनन् । विस्तारै-विस्तारै बुझ्दै गए । जसरी तिमीले बुझ्दैछौ । बाबाले तिमीलाई सम्भाउनुहुन्छ, बीचमा यिनले पनि सम्भन्छन्, पढिरहन्छन् । हरेक विद्यार्थीले पुरुषार्थ गर्छन्, पढ्ने । ब्रह्मा-विष्णु-शंकर त हुन् सूक्ष्मवतनवासी । उनीहरूको पार्ट के छ, यो पनि कसैले जान्दैनन् । बाबाले हरेक कुरा स्वयम् बताउनुहुन्छ । तिमी कसैले प्रश्न सोध्न सक्दैनौ । माथि हुनुहुन्छ शिव परमात्मा, फेरि देवताहरू । उनलाई एकै कसरी भन्न मिल्छ ? अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— बाबा यिनमा आएर प्रवेश गर्नुहुन्छ, यसैले भनिन्छ बापदादा । बाबा अलग हुनुहुन्छ, दादा अलग हुनुहुन्छ । बाबा शिव, दादा ब्रह्मा हुनुहुन्छ । वर्सा शिवसँग मिल्छ, यिनीद्वारा । ब्राह्मण भए ब्रह्माका बच्चाहरू । बाबाले आफ्नो बनाउनुभएको छ, ड्रामा

प्लान अनुसार । बाबा भन्नुहुन्छ- नम्बरवन भक्त यी हुन् । ८४ जन्म पनि यिनले लिएका छन् । श्याम र सुन्दर पनि यिनलाई भन्दछन् । कृष्ण सत्ययुगमा सुन्दर थिए, कलियुगमा श्याम छन् । पतित छन्, फेरि पावन बन्छन् । तिमी पनि त्यस्तै बन्दछौ । यो हो तमोप्रधान (आइरन एजेड) दुनियाँ, त्यो हो सतोप्रधान (गोल्डेन एजेड) दुनियाँ ।

सिँडीको बारेमा कसैलाई थाहा छैन । जो पछि आउँछन्, उनले ८४ जन्म कहाँ लिन्छन् र ! उनीहरूले अवश्य कम जन्म लिन्छन्, फेरि उनलाई सिँडीमा देखाउन कसरी सकिन्छ ? बाबाले सम्झाउनुभएको छ- सबैभन्दा धेरै जन्म कसले लिन्छन् ? सबैभन्दा कम जन्म कसले लिन्छन् ? यो हो ज्ञान । बाबा ज्ञानका सागर, पतित-पावन हुनुहुन्छ । आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान सुनाइरहनुभएको छ । उनीहरू सबैले नेति-नेति भन्दै आए । आफ्नो आत्मालाई नै जान्दैनन् भने फेरि बाबालाई कसरी जान्न सक्छन् ? केवल भनि मात्र दिन्छन्, आत्मा के चीज हो, केही पनि जान्दैनन् । तिमीले अहिले जानेका छौ- आत्मा अविनाशी हो, उसमा ८४ जन्महरूको अविनाशी पार्ट भरिएको हुन्छ । यति सानो आत्मामा कति पार्ट भरिएको छ, जसले राम्ररी सुन्छन् र बुझ्छन् भने सम्भन्नुपर्छ यो नजिकको हो । बुद्धिमा बस्दैन भने पछि आउने आत्मा हुनुपर्छ । सुनाउँदा लक्षण (नब्ज) हेरिन्छ । सम्झाउनेहरू पनि नम्बरवार छन् नि । तिम्रो यो पढाइ हो, राजधानी स्थापना भइरहेको छ । कसैले त उँचभन्दा उँच राजाई पद प्राप्त गर्छन्, कोही त प्रजामा नोकर-चाकर बन्छन् । बाँकी, हो, सत्ययुगमा कुनै दुःख हुँदैन । त्यसलाई भनिन्छ सुखधाम, बहिश्त । बितेर गइसक्यो, त्यसैले त याद गर्छन् नि । मानिसहरूले सम्भन्नुछन्- स्वर्ग कुनै माथितिर छतमा हुनुपर्छ । देलवाडा मन्दिरमा तिम्रो पूरा यादगार खडा छ । आदि देव, आदि देवी अनि बच्चाहरू तल योगमा बसेका छन् । माथि राजाई खजाना छ । मानिसहरूले त दर्शन गर्छन्, पैसा राख्छन् । तर केही पनि बुझ्दैनन् । तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिलेको छ, तिमीले सबैभन्दा पहिला त बाबाको कर्तव्यको बारेमा जान्यौ, बाँकी के चाहियो ? बाबालाई जानेपछि सबै कुरा समझमा आइहाल्छ । त्यसैले खुशी हुनुपर्छ । तिमीले जान्दछौ- अब हामी सत्ययुगमा गएर सुनको महल बनाउनेछौ, राज्य गर्नेछौ । जो सेवाधारी बच्चाहरू छन्, उनीहरूको बुद्धिमा रहन्छ- यो रूहानी ज्ञान, रूहानी बाबाले दिनुहुन्छ । रूहानी पिता भनिन्छ आत्माहरूका पितालाई । उहाँ नै सद्गति दाता हुनुहुन्छ । सुख-शान्तिको वर्सा दिनुहुन्छ । तिमीले सम्झाउन सक्छौ- यो सिँडी हो हाम्रो, जसले ८४ जन्म लिन्छन् । तपाईंहरू आउनुहुन्छ नै आधामा, त्यसैले तपाईंहरूको ८४ जन्म कसरी हुन सक्छ ? सबैभन्दा धेरै जन्म हामीले लिन्छौ । यो बडो बुझ्नुपर्ने कुरा छ । मुख्य कुरा नै हो पतितबाट पावन बन्नको लागि बुद्धियोग लगाउनु छ । पावन बन्ने प्रतिज्ञा गरेर फेरि यदि पतित बन्छन् भने हाडखोर एकदम टुट्छ, मानौं ५ तल्लाबाट गिर्छ । बुद्धि नै म्लेच्छ (अस्वच्छ) हुन्छ, दिल भित्र खाइरहन्छ । मुखबाट केही निस्कदैन । यसैले बाबा भन्नुहुन्छ खबरदार रहने गर । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) यस ड्रामालाई यथार्थ रीति बुझेर मायाको बन्धनबाट मुक्त हुनु छ । स्वयंलाई अकालमूर्त आत्मा सम्झेर, बाबालाई याद गरेर पावन बन्नु छ ।
- २) सच्चा-सच्चा पैगम्बर र मेसेन्जर बनेर सबैलाई शान्तिधाम, सुखधामको मार्ग बताउनु छ । यस कल्याणकारी संगमयुगमा सबै आत्माहरूको कल्याण गर्नु छ ।

वरदान:- मायाको बन्धनहरूबाट सधैं निर्बन्धन रहने योगयुक्त, बन्धनमुक्त भव

बन्धनमुक्तको निशानी हो सधैं योगयुक्त । योगयुक्त बच्चाहरू जिम्मेवारीको बन्धन वा मायाको बन्धनबाट मुक्त हुन्छन् । मनको पनि बन्धन नहोस् । लौकिक जिम्मेवारी त खेल हो, त्यसैले निर्देशन अनुसार खेल सम्झेर हाँसै खेल, तब कहिल्यै सानो-सानो कुराहरूमा थाक्ने छैनौ । यदि बन्धन सम्भन्नुछौ भने दिक्क हुन्छौ । के, किन को प्रश्न उठ्नेछन् । तर जिम्मेवार बाबा हुनुहुन्छ, तिमी निमित्त हौ । यस स्मृतिबाट बन्धनमुक्त बन, तब योगयुक्त बन्नेछौ ।

स्लोगन:- गर्ने-गराउनेवाला बाबाको स्मृतिद्वारा भान र अभिमानलाई समाप्त गर ।